

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per
Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum,
quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia
Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1720

Quæst. 114. An & ex quibus causis Papa dispensare soleat in pœnis
Simoniae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73982](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73982)

que, etiam si Simonia esset occulta, ut Suar. cit. l. 4. de Simon. c. 61. n. 10. § 11. Less. l. 2. c. 35. du. 25. num. 140. Castrop. Pith. ll. cit. Reiffenst. num. 339. His non obstante Trident. sess. 24. de reform. c. 6. Ubi quod Episcopus habeat potestatem dispensandi in omnibus irregularitatibus, & suspensionibus ex delicto occulto provenientes, excepta ea, quæ provenit ex homicidio voluntario, & absolviendi in foro conscientie ab omnibus casibus occultis, etiam Papæ reservatis. Cum hic casus non comprehendatur dicto privilegio; tum quia non est casus occultus pertinens ad absolutionem sacramentalem, tum quia non est censura aut irregularitas, sed quædam pœna vindicativa Simonie: à pœnis autem omnibus reservatis Papæ absolviendi potestas non datur Episcopo per Trident. ut Suar. cit. n. 11. tum denique quia hæc pœna inhabilitatis post Trident. inducta & reservata Papæ. Facultas autem concessa à Trident. non extendit se ad casus nova lege Pontificia reservatos Papæ, ut respondit Gregor. XIII. audita relatione congregationis Cardinalium, prout refertur per Farin. tom. 4. decisio. Rota. fol. 77. ubi etiam refertur ipsa sacra congregatio. Declaratio in hæc verba: Episcopus, etsi à Simonia occulta absolvere possit, non potest tamen rehabilitare ad beneficium in posterum obtinendum, neque ad ea retinenda, quæ per Simoniam occultam retinetur &c. Ex quibus, ut addit Reiffenst. liquet, contrariam Sententiam in praxi nullatenus tutam, & consequenter nullatenus practicandam. Nihilominus tamen Castrop. l. c. n. 4. existimat cum Henric. l. 13. de excom. c. 56. n. 1. Less. Suar. ll. cit. satis probabile esse, Episcopum posse in dicta inhabilitate dispensare, eo quod, ut Henric. sic quædam quasi irregularitas. Ad declarationes quoque Cardinalium ait: illis non necessariò standum, ut expressè Sanch. l. 8. de matrimonio d. 2. n. 10. circa finem, uti & Vasquez. in 2. d. 177. c. ult. n. 73. ubi probat declarationes & decisiones Rote non habere vim legis. Ad hæc dictas declarationes Cardinalium facile intelligi posse, de inhabilitate ad beneficia illa obtinenda, de quibus privatus fuit per sententiam. De cætero distinctionem illam quam Castrop. num. 6. dicit afferri à gravibus AA. quod nimirum Episcopo dispensante in impedimento, ob quod collatio beneficii fuit irrita, maneat valida, si collatio pertinet ad ordinarium; secus si spectet ad Pontificem, cui reservata, ait omnino reprobari ab AA. quos magno numero citat.

Quest. 113. Quis absolvere possit ab interdicto ingrediendi Ecclesiam incursum à Simoniacò ordinante?

Resp. Possè id solum Papam, quippe qui sibi soli reservavit hanc absolutionem. Castrop. l. c. n. 2. in fine. Dum aliàs ab omnibus aliis censuris, si publicæ non sint, vel ad forum contentiosum deductæ, absolvere possit Episcopus, vi Trid. sess. 24. de reformat. asserit idem Suar. cit. num. 11. non obstante Bulla Pii V. hanc facultatem prohibente, dum ea, ut idem cum Sa V. Simonia q. 12. & Less. l. c. du. 24. n. 134.

Quest. 114. An & ex quibus causis Papa dispensare soleat in pœnis Simonie?

Resp. Primò: Quamvis ut licet dispenset, in illis requiratur causa aliqua, sic exigente bono communi & ordinato Ecclesiæ regimine;

si tamen sine causa in lege sua dispensaret, & contra eam ageret, non peccatum eum mortaliter, seculo scandalo, aliave extrinseca ratione, & validam esse dispensationem, censet Castrop. l. c. n. 11. citans pro hoc Sanch. l. 8. de dispens. d. 17. n. 28. & d. 18. n. 7. Less. cit. c. 35. du. 5. n. 34. Valent. 2. d. 7. q. 5. p. 9. in fin. Rodriq. tom. 1. sum. 2. edit. c. 237. Nav. in sum. c. 25. n. 5.

2. Resp. Secundo: Rarissimè tamen in dictis pœnis solet dispensare, etiam si gravissimæ allegentur causæ, teste Pyrrho Corrado versatissimo & summè practico in curia, ut de eo ait Reiffenst. h. t. n. 343. hac allegata hujus difficultatis dispensandi ratione: quod curia Romana summè hoc vitium execrata, & misericordia indignum reputans, ordinaria negatione dispensationis ab illo committendo deterreat. Si tamen quandoque in illis pœnis dispenset Papa, reus illius non tantum absolvitur ab omnibus censuris, sed etiam dispensatur ab inhabilitate ad idem & alia beneficia retinenda & obtinenda, simulque redditur immunis à restitutione fructuum perceptorum.

3. Resp. Tertiò: Inter alias verò causas pro hac dispensatione obtinenda serviunt scandalum in dimissione beneficii timendum, & paupertas supplicantis. Quondam autem vel cum quibus ex istiusmodi causis dispenset, certa regula non extat, unde, ut ait Reiffenst. reus quidem tentare & supplicare potest pro dispensatione, committere tamen debet, num mentem Cardinalium hic & nunc ad petitam gratiam concedendam movere velit.

Quest. generalis 115. An hoc ipso, quod Papa inhabili conferat beneficium, censetur cum illo dispensare?

Resp. Affirmativè, si Papæ constet esse inhabilem, ne aliàs in vanum & frustra fecisse collationem dicendum sit. Abb. in c. cum in cunctis. §. inferiora. de elect. n. 8. Felin. in c. preterea. de testam. n. 7. Navar. in opus. de datis & promiss. not. 7. n. 15. Covar. reg. peccatum. p. 2. § 8. n. 9. Molin. tom. 1. de just. tr. 2. d. 92. §. illud animadvertendum. Suar. l. 4. de Simon. c. ultim. n. 14. quos citat & sequitur Castrop. l. c. n. 9. Siquidem generale est principium, quod quotiescumque impedimentum est juris humani, & legislator scienter impedimentum admittit ad actum, præsumatur in eo animus dispensandi, & inducatur vera dispensatio, etsi Legislator seu Princeps potens in eo dispensare, non præmiserit causæ cognitionem. Ut si Papa scienter admitteret irregularem ad ordines vel beneficia, aut jure humano impeditum jungeret Matrimonio, vel Rex inhabilem (puta Servum) judicem constituat, Castrop. l. c. cum Sanch. l. 8. de Matrim. d. 4. n. 2. & aliis probantibus id ex L. Barbarius. ff. de officiis præsidis. & L. quidem. ff. de rejudicata; Qui & asserunt procedere id ipsum non solum in supremo Principe, sed & in inferioribus Prælati respectu eorum, cum quibus dispensare possunt. Non tamen etiam supremus Princeps conferendo beneficium inhabili, ab eo aufert absolute inhabilitatem, sed solum pro ea vice, seu ad solum illum casum, & respectu illius beneficii tantum. Castrop. l. c. num. 10. Quemadmodum etiam, ut idem, dum dicitur Clement. unic. de sententia excommunicationis, Pontificem communicando cum excommunicato, non censeri illum absolvere ab excommunicatione, nisi id exprimat, id ita intelligendum, ut per hoc non absolvat absolute ab excommunicatione, quod tamen non impedit, quò minus